

Arrest

nr. 63 588 van 21 juni 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 28 februari 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 januari 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 19 april 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 mei 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat J. VAN KELST verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché P. WALRAET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Iraans staatsburger afkomstig uit Dezfoul. U was evenwel woonachtig in Karadj. Op 3.9.1376 (Iraanse kalender, stemt overeen met 24 november 1997 in de Gregoriaanse kalender) huwde u met A. A. (...). Toen u zeventien jaar oud was, liep u samen met uw vriend op straat. Jullie werden aangehouden door de Bassidj (Mobilisatie van de onderdrukten) die zeiden uw ouders te zullen verwittigen. Uw vriend werd vrijgelaten en u werd door 1 Bassidji meegenomen naar een moskee, waar hij u verkrachtte. U lichtte hierover niemand in. Een jaar later kwam u op school in opstand tegen een leraar die sprak over Khomeini en de oorlog. Als gevolg hiervan werd u zes maanden geschorst. U moest naar een bemiddelaar op school die u vroeg naar uw seksleven. U vermoedt dat hij met zijn geslachtsdelen speelde toen u hierover vertelde. Op 18.4.1378 (9 juli 1999) nam u samen met uw vriendin M. (...) deel aan een studentenmanifestatie aan

de universiteit van Teheran. U was op dat moment zelf geen student. Omwille van uw eerdere problemen wou u echter uw afkeer voor het regime duidelijk maken. U riep zoals alle andere deelnemers slogans voor studentenrechten. U en M. (...) werden net als andere manifestanten gearresteerd door de Iraanse autoriteiten. Op het eind van de 6de of begin 7de maand 1378 (september 1999) werd u door de Revolutionaire rechtbank van Teheran veroordeeld tot een gevangenisstraf van 20 jaar, waarvan 5 jaar effectief en 15 jaar voorwaardelijk. M. (...) werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 3 jaar. U werd vijf jaar opgesloten in de gevangenis van Karadj. Tegen het einde van uw opsluiting werd u fysiek gefolterd en gedwongen toe te geven lid te zijn van de mudjahedin. Na uw opsluiting ging u ongeveer anderhalf jaar op consultatie bij een psycholoog en een psychiater. U kreeg er gesprekstherapie en medicatie; een behandeling die min of meer aansloeg. Wat u er echt bovenop hielp, was uw kappersopleiding. In 1384/1385 (2005/2007) besloot u protestantse te worden. U kwam in contact met het protestantisme via uw vriendin E. N. (...), die zelf ook was bekeerd. U kreeg van haar een bijbel. Eind 1386 (februari 2008) ging u samen met E. (...) en M. (...) naar een kapsalon waar u D. D. (...) ontmoette. D. (...) was een activiste van de 1-miljoenhandtekeningen campagne. D. (...) sprak u over vrouwenrechten en gaf u haar telefoonnummer. Sindsdien nam u deel aan activiteiten van deze campagne. Zo ging u naar seminaries en verzamelde u zelf handtekeningen. U deelde ook pamfletten uit en probeerde via persoonlijke gesprekken bij vrouwen thuis, vrouwen bewust te maken van hun rechten. Op 11.2.1388 (1 mei 2009) wachtte u samen met E. (...) op D. (...) die u nieuwe cursussen zou brengen om uit te delen. Jullie hadden om 14u in uw kapsalon afgesproken. Aangezien D. (...) na een kwartier niet kwam opdagen en jullie eerder de afspraak hadden gemaakt dat als iemand na een kwartier nog niet was opgedaagd jullie niet langer zouden wachten, verlieten u en E. (...) uw kapsalon. U vermoedde dat er wat aan de hand was en trok naar een vriendin in Teheran, vanwaar u uw echtgenoot contacteerde. Uw echtgenoot zei u op te letten. Dit was het laatste contact dat u had met uw echtgenoot. U bracht tevens uw ouders op de hoogte van wat er gebeurd was. De volgende dag kwam uw vader naar u toe en zei u te vertrekken. De autoriteiten waren u immers thuis komen zoeken en hadden bij die gelegenheid uw echtgenoot meegenomen voor ondervraging. Tevens werden uw boekje van de burgerlijke stand (shenasnameh), uw paspoort, de identiteitsdocumenten van uw echtgenoot, uw huwelijksakte, uw bijbel en enkele pamfletten van voornoemde campagne in beslag genomen. Uw vader vertelde eveneens dat D. (...) gearresteerd was. Uw vader bracht u vervolgens naar een vriend in Kahak. Hij zei u dat hij naar daar zou terugkeren eens uw echtgenoot vrij was. Na enige tijd konden uw schoonouders uw echtgenoot bezoeken die was opgesloten bij het Ettela'at (inlichtingendiensten) van Karadj. Hij liet weten dat de ordediensten naar u vragen, dat ze zeiden dat er wapens in uw salon waren gevonden, alsook dat hij geslagen werd. Uiteindelijk verliet u eind 3de maand 1388 (juni 2009) Iran, richting Dubai, waar u na enige tijd samen met een smokkelaar het vliegtuig nam richting België. Op 1 juli 2009 diende u hier in België een asielaanvraag in. Uw broer K. (...) nam na uw vertrek uit Iran deel aan een manifestatie van "Rouze Ghods" (september 2009) in Teheran. Uw broer kwam de avond van deze manifestatie niet terug naar huis, waarop uw ouders hem begonnen te zoeken. Twee à drie weken later werden ze door een ziekenhuis gebeld met de vraag naar het ziekenhuis te komen. Daar aangekomen werd zijn levenloos lichaam getoond en werd er gezegd dat hij aan een hartaanval was overleden. U meent evenwel dat uw broer door de Iraanse autoriteiten werd gearresteerd en vraagt zich af of dit te maken heeft met uw problemen. U bent in het bezit van uw identiteitskaart, een internetartikel betreffende de algemene situatie in Iran, uw doopcertificaat (dd. 16 september 2010) van de Perzische Kerk Kores en een Belgisch medisch attest volgens welke u slaap- en concentratieproblemen heeft waarvoor u gevolgd wordt door een psycholoog.

B. Motivering

Na nader onderzoek van alle door u ingeroepen asielmotieven en de stukken in het administratieve dossier, stel ik vast dat ik u noch de status van vluchteling, noch het subsidiaire beschermingsstatuut kan toekennen. U bent er immers geenszins in geslaagd om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst dient vastgesteld te worden dat er slechts weinig geloof kan gehecht worden aan de door u beweerde reisroute en de daarbij gebruikte reisdocumenten. U verklaarde van Iran naar Dubai gevlucht te zijn, vanwaar u samen met uw smokkelaar het vliegtuig nam naar België (gehoorverslag CGVS, p.4). Uw smokkelaar had een paspoort en jullie zouden als getrouwd koppel gereisd hebben (CGVS, p.5). U weet echter niet onder welke identiteitsgegevens (naam, geboortedatum en -plaats) u reisde volgens het paspoort van uw zogezegde echtgenoot (CGVS, p.5). Er werd u enkel gezegd in geval van een ondervraging te zeggen 'S. H.' (...) te heten (CGVS, p.6). U kon evenmin met zekerheid zeggen hoe uw zogezegde echtgenoot volgens dit paspoort heette of waar en wanneer hij geboren was (CGVS, p.5). Gelet op de mogelijkheid tot individuele controles op internationale luchthavens, is dit weinig aannemelijk. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie als bijlage aan de administratieve dossier werd toegevoegd, blijkt dat op luchthavens, zeker

internationale, veelvuldige identiteitscontroles plaatsvinden en dat er steeds de mogelijkheid bestaat om te worden ondervraagd over de (reis)documenten en de identiteit en dit op individuele wijze. Gelet op het risico aan (identiteits)controles en bevragingen te worden onderworpen met betrekking tot uw persoon en (reis)bedoelingen kan er dus verwacht worden dat u hieromtrent meer details zou kunnen verstrekken en dus voorbereid zou zijn met betrekking tot de gegevens vermeld in het paspoort van uw zogezegde echtgenoot. Doordat u dergelijke informatie niet kan verschaffen, komt uw algemene geloofwaardigheid en de geloofwaardigheid van de omstandigheden van uw vertrek uit Iran ernstig op de helling te staan. Tot slot dient vastgesteld te worden dat u niet het minste begin van bewijs (vliegticket, boardingpass, bagagesticker) van uw beweerde reisroute kan voorleggen (CGVS, p.6).

U beweert problemen te vrezen in Iran nav uw bekering (nu dat de Iraanse autoriteiten uw bijbel thuis hebben gevonden) en nav uw betrokkenheid bij de 1-miljoenhandtekeningencampagne (nadat de autoriteiten pamfletten en zogezegd ook wapens bij u hebben gevonden) (CGVS, p.32).

Met betrekking tot uw verklaring zich bekeerd te hebben tot het protestantisme kan gewezen worden op een aantal elementen die de oprechtheid van uw nieuwe geloofsovertuiging op de helling zet. Zo kon u, ofwel u beweerde jaren geleden tot het protestantisme bekeerd te zijn, de verschillende strekkingen binnen het protestantisme niet bij naam noemen (CGVS, p.9). U wist evenmin hoeveel boeken de bijbel telt, noch hoeveel delen de bijbel beslaat (CGVS, p.10). Gevraagd naar de zonen van Adam en Eva, noemde u verkeerdelijk Isaak (CGVS, p.10). Voorts wist u ook niet hoeveel sacramenten er volgens het protestantisme zijn (CGVS, p.11). U meent dat er protestantse feestdagen zijn, maar kon ze niet bij naam noemen (CGVS, p.11). U stelt tevens verkeerdelijk dat protestanten allerheiligen en allerzielen kennen (CGVS, p.11). Er kan nochtans redelijkerwijze verwacht worden van iemand die zich vanuit een oprechte overtuiging tot een ander geloof bekeerd, dat hij zich grondig en diepgaand informeert over zijn nieuw geloof. Daar u geen passend antwoord kon geven op eenvoudige geloofsvragen komt dan ook de authenticiteit van uw beweerde bekering ernstig in het gedrang.

Hoe dan ook, uit de informatie van het Commissariaat-generaal blijkt voorts dat een concreet gevaar voor vervolging in Iran bij terugkeer voor personen die zich bekeerd hebben slechts dan bestaat wanneer met grote waarschijnlijkheid kan worden aangenomen dat een bekeerling bekeringsactiviteiten heeft ontplooid en dit vanuit een vooraanstaande positie die naar buiten toe – ook voor het Iraanse regime zichtbaar – en duurzaam uitgeoefend werden/worden. Er kan niet gesproken worden van een actief vervolgingsbeleid voor bekeerlingen die hun bekering in de privé-sfeer belijden. Er blijkt uit niets dat u een vooraanstaande positie bekleedt in uw kerk. U heeft in Iran nooit bekeringsactiviteiten gehad en in België heeft u amper met drie personen gesproken over religie en heeft u hen eens naar de kerk meegenomen (CGVS, p.12). Mede gelet op uw geringe kennis van het christendom, dient uw bekeringsijver dan ook laag ingeschat te worden.

Wat betreft uw betrokkenheid bij de 1-miljoenhandtekeningencampagne waarmee u via D. D. (...) in contact bent gekomen, dient eveneens gewezen te worden op enkele elementen waardoor de geloofwaardigheid van uw betrokkenheid bij deze campagne onderuit wordt gehaald. Vooreerst beweerde u verkeerdelijk dat de campagne op 22.3.1385 (12 juni 2006) werd opgestart toen er een bijeenkomst was waarbij 54 handtekeningen werden verzameld. Gevraagd naar concrete voorafgaande gebeurtenissen waardoor werd besloten deze campagne op te richten, bleef u het antwoord schuldig (CGVS, p.23). Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt echter dat naar aanleiding van een actie van vrouwenrechtenactivisten in Teheran waarbij oa voormalig parlamentslid A. A. M. K. (...) werd aangehouden en vier maanden werd opgesloten, op 27 augustus 2006 deze campagne werd gelanceerd. Verder herkende u ook N. A. K. (...) niet als één van de stichters van deze campagne (CGVS, p.17). Zij werd samen met P. A. (...) in 2007 tot 3 jaar gevangenis veroordeeld. P. A. (...) (ook één van de stichters van deze campagne) werd in maart 2008, toen ze op weg was naar Zweden om er een mensenrechtenprijs in ontvangst te nemen, trouwens door de Iraanse autoriteiten gearresteerd, wat u evenmin wist (CGVS, p.17). U situeerde de arrestatie van D. D. (...) op 11.2.1388 (1 mei 2009) en zei dat ze voordien nog nooit was opgesloten (CGVS, p.30). Uit informatie blijkt echter dat D. D. (...) voordien reeds meerdere malen werd gearresteerd. Verder is het opmerkelijk dat u geen enkele bijzonderheid kon vertellen over de arrestatie van D. D. (...) toen ze niet kwam opdagen op 11.2.1388 (1 mei 2009). Zo weet u niet waar ze werd gearresteerd, of onder welke omstandigheden, wat ze aan het doen was en of er daarbij nog anderen werden gearresteerd (CGVS, p.25-26). Jullie hadden die dag samen afgesproken om uw voorraad cursussen aan te vullen (CGVS, p.27). U meent dat ze die dag geen andere plannen had (CGVS, p.26). Jullie hebben, zo stelde u, tevens de gewoonte om elkaar in te lichten in geval van grote acties en manifestaties (CGVS, p.27). Gevraagd of 11.2.1388 (1 mei 2009) een gewone dag is of dat die dag voor wat gekend staat, stelde u dat het een dag als een ander was. U herkende die dag niet als de internationale dag van de arbeid (CGVS, p.27). Uit de ons beschikbare informatie blijkt bovendien dat D. D. (...) die dag samen met activisten en leden van de 1-miljoenhandtekeningencampagne bijeenkwam in een park in Teheran om te betogen. Hierbij werd D. D.

(...) samen met meer dan 100 activisten (oa ook haar echtgenoot) gearresteerd. Dat u hiervan helemaal niet op de hoogte bent, is geenszins geloofwaardig. U heeft evenmin enige poging ondernomen om dergelijke bijzonderheden te achterhalen (CGVS, p.26). U was bang om te bellen en stelde uit veiligheidsoverwegingen dat niet gedaan te hebben (CGVS, p.26 en p.30). Verder stelde u in België geen toegang tot het internet te hebben (CGVS, p.26). Geconfronteerd met het feit dat u in het kader van uw asielaanvraag echter wel een internetartikel voorlegt, stelde u dit gekregen te hebben van een vriend. U zou deze vriend meerdere keren gevraagd hebben om samen informatie op te zoeken op het internet, maar het is er nooit van gekomen (CGVS, p.26). Dergelijke verklaring is weinig geloofwaardig. Gezien voorgaande kan niet het minste geloof gehecht worden aan uw betrokkenheid bij de 1-miljoenhandtekeningencampagne en bijgevolg evenmin aan de problemen die u hierdoor zou gekend hebben in Iran.

Gelet op voorgaande kan evenmin geloof gehecht worden aan uw vermoeden dat uw broer K. (...) door de Iraanse autoriteiten zou aangehouden en gedood zijn omwille van uw problemen (CGVS, p.3 en p.32). Bovendien legde u geen enkel begin van bewijs neer over zijn overlijden (CGVS, p.3).

Verder is het totaal ongeloofwaardig dat u naar aanleiding van uw veroordeling in de 6de/7de maand van 1378 (september 1999) geen vonnis kan voorleggen. U werd immers door een officiële instantie veroordeeld tot 20 jaar gevangenisstraf, waarvan 5 jaar effectief en 15 jaar voorwaardelijk. Van uw opsluiting, vrijlating en psychiatrische en psychologische behandeling gedurende anderhalf jaar kon u evenmin enig begin van bewijs voorleggen (CGVS, p.14-15 en p.32). U kan eveneens geen documenten voorleggen van de opsluiting van uw echtgenoot, zelfs niet van het bestaan van uw echtgenoot (CGVS, p.28 en p.36). Uw schorsing van zes maanden op school toen u achttien was en de bezoeken aan een schoolbemiddelaar, is van meer dan tien jaar geleden en is dus niet uw directe vluchtaanleiding in juni 2009.

Wat betreft uw verkrachting toen u zeventien jaar oud was, dient vastgesteld te worden dat u zelf verklaarde dat dit geen reden is voor u om asiel te vragen (CGVS, p.35).

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich beroept werd als bijlage aan het administratieve dossier gevoegd.

De door u voorgelegde documenten zijn niet van aard bovenstaande vaststellingen te wijzigen. Uw identiteit staat niet ter discussie. Uw doopcertificaat toont aan dat u gedoopt bent, maar wijzigt niets aan de vaststelling dat de oprechtheid van uw nieuwe geloofsovertuiging in het gedrang is. Het internetartikel betreffende de algemene situatie in Iran laat niet toe een persoonlijk risico op vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming af te leiden. Wat betreft u medisch attest volgens welke u slaap- en concentratieproblemen heeft, dient vastgesteld te worden dat dergelijk attest geen uitsluitel geeft over de ware oorzaak van de vastgestelde gezondheidsproblemen. Bovendien houden medische problemen op zich geen verband met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980, noch met de criteria inzake subsidiaire bescherming vermeld in artikel 48/4 van diezelfde wet. U dient voor een beoordeling van medische problemen een aanvraag voor een machtiging tot verblijf te richten aan de Staatssecretaris van Asiel en Migratie of zijn gemachtigde op basis van artikel 9 ter van de wet van 15 december 1980.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekende partij beroept zich in een enig middel op de schending van de materiële motiveringsplicht. In wezen betwist zij dat de weigeringsbeslissing gedragen wordt door deugdelijke motieven, en gaat hiertoe in op de motieven van de bestreden beslissing om deze te verklaren dan wel te weerleggen.

2.2.1. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de

relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.2.1. Aangaande het gebrek aan kennis over het protestantisme, verklaart verzoekende partij niet akkoord te zijn met de redeneringswijze van verwerende partij, waar die uit haar ontoereikende kennis over desbetreffend geloof concludeert dat haar verklaringen over haar bekering bedrieglijk zijn. Verzoekende partij betoogt dat zij per slot van rekening steeds heeft geantwoord op de vragen van verwerende partij. De vaststelling dat deze antwoorden beperkt of foutief waren, weegt volgens haar bovendien niet op tegen het gegeven dat zij een doopcertificaat kon voorleggen.

Daarenboven meent verzoekende partij haar beperkte kennis over het protestantisme te kunnen rechtvaardigen door te benadrukken dat zij door de ietwat ongelukkige vraagstelling tijdens haar gehoor last had van stress en concentratieproblemen. Immers werd zij tijdens dit gehoor eerst ondervraagd over de dood van haar broer, een voor haar zeer traumatische gebeurtenis, waarna werd ingegaan op de problemen in verband met haar bekering tot het protestantisme.

2.2.2.2. De Raad erkent dat een verhoor gewoonlijk gepaard gaat met een zekere mate van stress en ziet tevens in dat het voor verzoekende partij niet evident is om tijdens haar gehoor in herinnering te worden gebracht aan haar broer, die zou zijn overleden. Niettemin dient de Raad erop te wijzen dat van een asielzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst, zodat op grond hiervan kan worden nagegaan of er aanwijzingen zijn om te besluiten tot het bestaan van een risico voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald bij artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. De asielzoeker dient dit zo volledig, correct en gedetailleerd mogelijk te doen daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure (RvS 13 oktober 2005, nr. 150.135). De loutere vermelding dat verzoekende partij stress had en dat zij wel degelijk geantwoord heeft op de aan haar gestelde theorievragen weerlegt de door verwerende partij vastgestelde flagrante onwetendheden betreffende wezenlijke elementen van het voorgehouden asielrelaas, die doen besluiten tot de ongeloofwaardigheid ervan, niet.

Aangezien een bekering een weloverwogen en fundamentele levensbeslissing is, kan van verzoekende partij immers redelijkerwijze verwacht worden dat zij een grondige kennis over het geloof tot hetwelke zij zich bekeerd heeft, aan de dag legt. *In casu* stelt de Raad echter vast dat verzoekende partij niet weet welke de verschillende strekkingen zijn binnen het protestantisme en dat zij niet wist te zeggen hoeveel boeken de Bijbel telt en wat het verschil is tussen het Nieuwe Testament en het Oude Testament. Voorts had verzoekende partij totaal geen weet van hoeveel en welke sacramenten het protestantisme kent, *idem* voor de protestantse feestdagen, waarbij zij overigens foutief beweerde dat de protestanten Allerheiligen en Allerzielen kennen. Vervolgens maakt verzoekende partij verkeerdelijk gewag van "Isaak" als de zoon van Adam en Eva (administratief dossier, stuk 7, gehoorverslag d.d. 10 augustus 2010, p. 9-11). De Raad is van oordeel dat aan de ernst van de bekering van verzoekende partij dan ook geen geloof kan worden gehecht vermits zij niet kan antwoorden op zeer eenvoudige vragen over een godsdienst waar zij zich uit vrije wil bij heeft aangesloten, en waarvan zij beweert dat die een belangrijke rol speelt in haar leven. Het feit dat verzoekende partij naar aanleiding van haar tweede interview op het Commissariaat-generaal alsnog een doopattest neerlegt, doet geen afbreuk aan de voorgaande vaststellingen, nu het louter in het bezit zijn van een doopcertificaat niet bewijst dat men ook op oprechte gronden tot dit geloof is bekeerd. Aan de bewering van verzoekende partij dat zij oprecht tot het protestantisme is bekeerd, kan derhalve geen enkel geloof worden gehecht.

Afgezien van voorgaande conclusie dat desbetreffende verklaringen ongeloofwaardig zijn, verwijst de Raad tevens naar de motivering van verwerende partij waar die stelt dat, wat er ook van zij, er voor verzoekende partij hoe dan ook geen concreet gevaar bestaat voor vervolging in Iran wegens haar religieuze activiteiten, aangezien er in dit land geen actief vervolgingsbeleid heerst voor bekeerlingen die hun bekering slechts in de privé sfeer belijden en geen vooraanstaande positie hebben binnen deze religieuze gemeenschap. Aangezien verzoekende partij tijdens haar gehoor verklaarde dat enkel haar

familie en twee vriendinnen op de hoogte waren van haar bekering en dat zij in Iran niet één keer naar de kerk was gegaan (administratief dossier, stuk 7, gehoorverslag d.d. 10 augustus 2010, p. 10-11), kan dan ook terecht worden gesteld dat bij een eventuele terugkeer naar Iran verzoekende partij geen risico loopt gevisieerd/vervolgd te worden door de Iraanse autoriteiten. Verzoekende partij laat deze motivering overigens ongemeoid, waardoor deze door de Raad als onbetwist en vaststaand wordt beschouwd.

2.2.3.1. Met betrekking tot de betrokkenheid van verzoekende partij bij de 1-miljoenhandtekeningencampagne volhardt verzoekende partij dat de campagne werd opgestart op 12 juni 2006 en dit naar aanleiding van een bijeenkomst waarbij 54 handtekeningen werden verzameld tegen vrouwelijk geweld.

Voorts verduidelijkt verzoekende partij dat, wat de arrestatie van D. D. betreft, zij enkel met zekerheid wist te zeggen dat zij één keer werd gearresteerd, maar dat zij niet zeker was over de mogelijke andere arrestaties. Ten slotte meent verzoekende partij dat het aannemelijk is dat zij niet op de hoogte was van de specifieke omstandigheden waarin haar vriendin en campagnegenoot D. D. werd gearresteerd door de Iraanse autoriteiten, aangezien die zich op het moment van de arrestatie in Teheran bevond, terwijl zijzelf in Karadj verbleef.

2.2.3.2. De Raad duidt verzoekende partij erop dat, het louter volharden in een bepaald standpunt, niet volstaat om de beslissing van verweerder op dit punt te ontkrachten, nu het aan verzoekende partij toekomt om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, alwaar zij dus in gebreke blijft. Bijgevolg beperkt de Raad zich tot de verwijzing naar de motivering van verweerde partij, waar die enerzijds stelt dat bovenvermelde verklaring niet strookt met de aan het administratief dossier toegevoegde landeninformatie waaruit blijkt dat de 1-miljoenhandtekeningencampagne inderdaad niet werd gelanceerd op 12 juni 2006, maar op 27 augustus 2006 (stuk 19, deel 1, p. 36) en anderzijds opmerkt dat het ongeloofwaardig overkomt dat verzoekende partij de gebeurtenissen die de aanleiding hebben gegeven tot deze grootschalige actie niet kon benoemen.

Waar verzoekende partij vervolgens betoogt dat zij heeft aangegeven dat D. D. slechts één maal werd gearresteerd, omdat zij gewoonweg geen zekerheid had over de mogelijke andere arrestaties van deze persoon, is de Raad van mening dat het absoluut ongeloofwaardig overkomt dat verzoekende partij niet zou weten of D. D. eerder al in aanraking is gekomen met de Iraanse autoriteiten. Immers werd de campagne opgestart in augustus 2006, en ontmoette verzoekende partij D. D. in de winter van 2007 (administratief dossier, stuk 3, gehoorverslag 6 oktober 2010, p. 22). Verzoekende partij begon dus iets meer dan een jaar nadat de campagne werd opgestart D. D. te assisteren in haar strijd om vrouwenrechten in Iran. Gezien hun regelmatige samenwerking, die meer dan twee jaar duurde, acht de Raad het weinig plausibel dat de andere arrestaties van D. D. volledig onbesproken zouden blijven. Zo werd D. D. bijvoorbeeld vastgehouden van 1 december 2007 tot 2 januari 2008 (administratief dossier, druk 19, deel 11: "Protecting individuals at risk", p. 1). Bovendien is dergelijke informatie cruciaal voor verzoekende partij om haar eigen veiligheidssituatie beter te kunnen inschatten, nu zij samen verschillende activiteiten organiseerden.

Voorts is de Raad van oordeel dat verzoekende partij bezwaarlijk kan komen aandragen met het argument dat zij geen details kon geven over de arrestatie van D. D. omdat zij zich op die dag in twee verschillende steden bevonden. Verzoekende partij geeft immers tijdens haar gehoor te kennen dat zij in de namiddag een afspraak had met D. D., dat zij enkel hadden afgesproken om hun stock van cursussen aan te vullen, dat 1 mei 2009 geen bijzondere dag was en dat verzoekster geen weet had van eventuele andere afspraken die D. D. die dag zou hebben gehad, terwijl zij eveneens aanstipte dat zij elkaar "natuurlijk wel" op de hoogte zouden brengen van grote activiteiten, zoals vergaderingen of manifestaties (administratief dossier, stuk 3, gehoorverslag d.d. 6 oktober 2010, p. 32-27). Verzoekende partij had dus duidelijk geen weet van de betoging in Teheran, waarop D. D. aanwezig was, wat bijzonder ongeloofwaardig overkomt, nu blijkt dat dit een grootschalige actie betrof naar aanleiding van de Internationale Dag van de Arbeid, waarop meer dan honderd activisten werden opgepakt (administratief dossier, stuk 19, deel 6: "More than 100 Iranian activists detained in Iran", p. 1). Wederom stelt de Raad dat het volslagen onaannemelijk is dat D. D., met wie zij sinds 2007 regelmatig samenwerkte, haar niet op de hoogte zou hebben gesteld van zulke acties.

Daarenboven schaaft de Raad zich achter de motivering van verweerde partij dat het erg ongeloofwaardig overkomt dat verzoekende partij, omwille van veiligheidsredenen en het gebrek aan toegang tot het internet, geen enkele poging heeft ondernomen om informatie in te winnen over de situatie van D. D. Terecht stelt verweerder dat het niet ter beschikking hebben van internet, terwijl zij "via een vriend" in het opvangcentrum dan wel aan internetartikels kan geraken, een zwak excuus is om

niets trachten te weten te komen over het lot van een persoon met wie zij een duurzame band had opgebouwd, gezien hun gezamenlijk engagement in het streven naar vrouwenrechten. Verzoekende partij laat desbetreffende motivering van verwerende partij ongemoeid, wat leidt tot het als onbetwist en vaststaand beschouwen ervan. Volledigheidshalve merkt de Raad op dat diezelfde motivering overigens kan worden doorgetrokken voor wat betreft E., de vriendin en tevens campagnegenoot van verzoekende partij, met wie zij na haar vertrek uit Iran evenmin contact heeft proberen op te nemen (administratief dossier, stuk 3, gehoorverslag 6 oktober 2010, p. 29).

Tot slot bemerkt de Raad dat de verklaringen van verzoekende partij over haar betrokkenheid bij bovenvermelde campagne des te ongeloofwaardiger overkomen nu verwerende partij, zoals blijkt uit de hiernavolgende motivering, vaststelt dat diens kennis over andere deelnemers aan de campagne en wat hen is overkomen zeer pover is: "*Verder herkende u ook N. A. K. (...) niet als één van de stichters van deze campagne (CGVS, p.17). Zij werd samen met P. A. (...) in 2007 tot 3 jaar gevangenis veroordeeld. P. A. (...) (ook één van de stichters van deze campagne) werd in maart 2008, toen ze op weg was naar Zweden om er een mensenrechtenprijs in ontvangst te nemen, trouwens door de Iraanse autoriteiten gearresteerd, wat u evenmin wist (CGVS, p.17)*". Ook hier onderneemt verzoekende partij in haar verzoekschrift geen enkele poging om desbetreffend gebrek aan kennis te rechtvaardigen, waardoor de door verwerende partij gedane vaststellingen als onbetwist en vaststaand dienen te worden beschouwd.

2.2.4.1. Daar waar verwerende partij verzoekende partij verwijt dat zij geen documenten kan voorleggen met betrekking tot diens veroordeling in september 1999 en dat zij evenmin de opsluiting en het bestaan van haar echtgenoot kan bewijzen, is verzoekende partij van mening dat deze zienswijze allerminst correct is en niet te verantwoorden valt. Verzoekende partij geeft in haar verzoekschrift aan dat het vergaren van documenten helemaal niet zo evident is als de commissaris-generaal in zijn beslissing doet uitschijnen, nu er onder het huidige Iraanse regime nooit bewijzen worden gegeven aan iemand die veroordeeld of opgesloten werd. Verzoekende partij wenst tenslotte nog in dit verband aan te stippen dat haar verklaringen een voldoende bewijs kunnen zijn voor haar beweerd problemen, nu haar verklaringen mogelijk, geloofwaardig, eerlijk, plausibel en niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. Derhalve komt het de commissaris-generaal niet toe om de bewijslast te verhogen.

2.2.4.2. De Raad maakt verzoekende partij erop attent dat de bewijslast evenwel in beginsel bij de kandidaat-vluchteling zelf ligt die, in de mate van het mogelijke, elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook de kandidaat-vluchteling aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is.

Daarom moeten door haar in de mate van het mogelijke stavingstukken of overtuigende elementen worden aangebracht (RvS 17 december 2003, nr. 126.529). Aangezien het om essentiële stukken gaat die de kern van het asielaanvraag van verzoekende partij betreffen – immers heeft verzoekende partij haar land van herkomst verlaten omwille van de mogelijke vervolging door de Iraanse autoriteiten, die zij zeer waarschijnlijk acht, nu verzoekende partij eerder al met de autoriteiten in aanraking kwam omwille van haar deelname aan een studentenmanifestatie, haar echtgenoot omwille van haar activiteiten in de vrouwenbeweging wordt vastgehouden, haar broer K. omwille van diezelfde activiteiten is vermoord en de Iraanse autoriteiten bij een huiszoeking bovendien haar Bijbel in beslag hebben genomen – is het niet kennelijk onredelijk van de commissaris-generaal om te verwachten dat zij een ernstige inspanning onderneemt om de nodige stavingstukken te verzamelen. Verzoekende partij toont niet aan dat zij veelvuldige, aanhoudende pogingen heeft ondernomen om deze belangrijke documenten in verband met haar asielaanvraag te bemachtigen.

De bewering van verzoekende partij dat er in Iran geen documenten worden afgegeven met betrekking tot een veroordeling en een opsluiting die daar eventueel op volgt, betreft een blote bewering die niet met enige objectieve informatie is onderbouwd. Dit argument gaat hoe dan ook niet op waar verzoekende partij geen begin van bewijs aanbrengt over het bestaan van haar echtgenoot. Door contact op te nemen met haar ouders, dan wel met haar zus M., had verzoekende partij hierover mogelijk bewijsstukken kunnen aanbrengen. Verzoekende partij gaf immers tijdens haar gehoor aan dat zij een origineel identiteitsdocument (*kart-e mell*) heeft kunnen bekomen via haar zus M. (administratief dossier, stuk 7, gehoorverslag d.d. 10 augustus 2010, p. 6-7).

2.2.5.1. Aangaande de ongeloofwaardigheid van de reisweg, herhaalt verzoekende partij dat zij wel degelijk van Iran naar Dubai is gevluht, waar zij vervolgens, samen met haar smokkelaar, die zich voordeed als haar echtgenoot, het vliegtuig nam naar België. Verzoekende partij bevestigt vervolgens dat haar enkel werd gezegd om in geval van een individuele controle te verklaren dat zij 'Soraya Hekmat' heette, en dat zij voor de overige vragen diende te verwijzen naar haar "echtgenoot", die de

zaak dan wel verder zou afhandelen. Verzoekende partij wenst in haar verzoekschrift tevens te benadrukken dat het de eerste keer was dat zij Iran verliet, waardoor zij veel stress had.

2.2.5.2. De Raad bemerkt vooreerst dat, waar verzoekende partij de omstandigheden van haar asielrelaas met betrekking tot haar voorgehouden reisweg nogmaals uiteenzet, het louter herhalen van de asielmotieven niet van aard is om de motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278). Het komt derhalve aan verzoekende partij toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar zij met voormelde loutere herhalingen in gebreke blijft.

Volledigheidshalve wijst de Raad erop dat van een persoon die uit ernstige vrees voor vervolging haar land van herkomst verlaat en op illegale wijze op weg is naar Europa, redelijkerwijs kan worden verwacht dat zij alert is omdat zij op elk moment riskeert te worden tegengehouden door de strikte controles zoals gesteld door verwerende partij. Het is dan ook een negatieve indicatie voor de geloofwaardigheid van verzoekende partij dat zij geen nadere verklaringen kon afleggen omtrent de identiteitsgegevens in het gebruikte valse paspoort, zoals de naam, geboortedatum- en plaats van zichzelf en van haar zogenaamde echtgenoot en dat zij evenmin wist of er een visum in het paspoort stond (administratief dossier, stuk 7, gehoorverslag d.d. 10 augustus 2010, p. 5). In het licht van deze zeer scherpe controles is het onwaarschijnlijk dat de mensensmokkelaar, mede ter beveiliging van zichzelf bij een effectieve controle, zijn klant niet in kennis zou hebben gesteld van deze informatie. Het feit dat verzoekende partij tijdens haar gehoor (administratief dossier, stuk 7, gehoorverslag d.d. 10 augustus 2010, p. 5) en in haar verzoekschrift verklaart zeer gestresseerd te zijn voor deze reis, versterkt enkel het leugenachtige karakter van desbetreffende verklaringen, nu zij door deze voor haar uiterst stresserende situatie extra op haar hoede had moeten zijn bij het ondernemen van zulke riskante reis, en het dus niet logisch overkomt dat zij zich in dat geval niet beter had voorbereid.

Uit deze flagrante onwetendheden en uit de vaststelling dat verzoekende partij bovendien niet het minste begin van bewijs van de beweerde reisroute kan voorleggen, ontstaat er voor de Raad een vermoeden dat verzoekende partij haar internationaal paspoort bewust heeft achterhouden voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over bijvoorbeeld een eventueel door haar verkregen visum voor de reis naar België, het moment en de wijze waarop zij uit het land vertrokken is, verborgen te houden.

2.2.6. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de vluchtelingenstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan tevens worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoekende partij toont evenwel niet aan dat er heden in Iran een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon impliceert.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.7. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig juni tweeduizend en elf door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT